

L'organització internacional de la higiene

pel Dr. RENÉ SAND

Secretari general de la «Lliga de les Societats de la Creu Roja»

M. C., trad.

LA tasca de tot organisme internacional està plagada de dificultats. Seixanta països independents que publiquen llurs documents oficials en més de trenta llengües diferents, es comparteixen la superfície del globus. La desigualtat en llur desenvolupament material, intel·lectual, administratiu, polític i social, condueix a la diversitat de legislacions d'organització, de mètodes, de terminologia. Cadascuna d'aquestes nacions té els seus interessos, les seves ambicions, les seves gelosies, el seu orgull. Demés, tota acció internacional, encara que no sigui més que una senzilla enquesta, ocasiona despeses i dilacions considerables. Recordem, per fi, quan recent no és encara la cooperació internacional, i lluny d'estranyar-nos de la lentitud i de les limitacions de les obres internacionals, admirarem, per el contrari, que en tants pocs anys i a través de tants obstacles, hagin pogut ja empènyer llurs realitzacions tan enllà.

Cal, en primer lloc, distingir netament el que és *universal* del que és *internacional*! Les ciències pures i aplicades, les arts, el moviment de les idees, el comerç, certes reunions i associacions determinades, tenen un caràcter universal, en sentit que tothom pot participar-hi o beneficiar-se'n. Pel contrari, són *internacionals*, les institucions, els quals membres que les componen no són individus, sinó agrupaments nacionals o governs. A la vida internacional, no és l'home, sinó la nació, que és la unitat, i per tant l'internacionalisme, lluny d'ésser contrari a la idea nacional, ha de recolzar-se en ella, a menys de perdre tota base i tota realitat.

És aquesta una idea ben recent, doncs, el mot internacional, forjat per Jeremias Bentham, en 1870, no ha entrat al diccionari de l'Acadèmia francesa fins l'any 1878, i fins 1823 no tingué lloc

a Alemanya el primer Congrés internacional, així mateix la primera exposició internacional no s'obrí a Londres fins l'any 1851, i també la primera institució internacional creada pels governs, ço és, l'*Oficina de l'Associació Internacional de Geodesia*, ho fou l'any 1864. Des d'aleshores, els organismes internacionals oficials i privats s'han multiplicat fins el punt que poden comptar-se'n avui més de cinc cents; veritable boscatge dominat per l'alta estructura de la *Societat de les Nacions*.

Però, encara que aquesta sigui la més considerable de les institucions internacionals, a la vegada pel seu caràcter oficial, per les seves relacions directes amb els governs, per la diversitat, per la importància dels seus treballs, per l'amplitud del seu objecte i pel nombre i per la qualitat del seu personal, no hem d'enganyar-nos: la *Societat de les Nacions* no és pas un super-govern. No hi ha en el domini internacional ni poder executiu ni poder legislatiu. Només hi ha un poder judicial, constituït pel tribunal permanent d'arbitratge de La Haia, creat en 1899, i pel tribunal permanent de Justícia internacional, instituït en 1920; i encara aquests no jutgen més que els conflictes d'ordre públic i no els afers civils o criminals d'ordre privat.

Fora dels casos especials que el Pacte enumera, el Consell, l'Assemblea, les Comissions i el Secretariat de la *Societat de les Nacions* són senzills òrgans d'estudi i de col·laboració intergovernamental, els qui, en darrer anàlisi, preparen convencions internacionals que només tenen caràcter executiu en ésser ratificats pels governs i els parlaments nacionals.

Estem habituats, en el domini nacional, a l'existència d'una autoritat sense apel·lació, que exer-